

HANGİ İSİMDE VAFTİZ OLDUNUZ

Hristiyan Kutsal Kitap'ındaki çarpıcı özelliklerden biri Tanrı için kullanılan ünvanıdır. Hristiyan Kutsal Yazılarında kendisine ad verilmemiştir, (bu durum, kendi kutsal kitaplarında Tanrı'ya daima bir adın verildiği dünyadaki diğer ana dinlerden farklılık gösterir) ama daima ya ünvanıyla anılır. Bir baba ve çocukları arasındaki yakın ilişki gözönüne alındığında, Tanrı'ya neden bir ad vermediğimizi anlamak çok kolaylaşır. Diğer insanlar bir erkekle konuştuklarında ona adıyla seslenirler, ama çocuğu onu daima "baba" diye çağırır. Ona adıyla seslenmez, çünkü kendisinde babasının adını taşımaktadır. Bir insana, ismi, kimliğinin diğer insanlardan ayrılabilmesi için, verilir ve bir çocuk, aralarındaki bu çok yakın ilişki nedeniyle babasının adını taşır. Ama bu yakınlık nedeniyle bir baba ve oğlunun birbirlerine bu ortak isimleriyle hitap etmeleri gerekmez (Luka 24:47),(Markos 16:16) .

Bu nedenle, eğer Tanrı, halkının Babası olmaktan memnunsa, bunun anlamı, halkıyla kendisini halkından ayıracak hiç bir isme ihtiyaç duyurmuyacak derinlikteki bir kişisel ilişkiye girmeye istekli olduğudur. Eğer Tanrı bize duyduğu derin sevgiyle Babamız olmaya istekliyse, o zaman, onu tüm yürek, can ve aklımızla sevmemiz buyruğu gerçekleşecek olan en iyi ümittir. Efes.3:15'i okuyun. Babası tarafından sevilmeyen bir çocuk var mı? Yuhanna'nın söylediği gibi "Bakın, Baba bizi o kadar çok seviyor ki, bize 'Tanrı'nın çocukları' deniyor! Gerçekten de öyleyiz! (Kol. 2:9).

Bu, Tanrı'nın kendisine bir döl oluşturduğu anlamınız gelmez. Bize sevgiyle o kadar çok yaklaşmak istemektedir ki, kendisi ve gerçek imanlılar arasındaki bu sevgiden kaynaklanacak olan yakın paydaşlığı, sevecen bir baba ve çocuklarının yaşadığı sevgiye benzetmeyi seçmiştir.

Elç.İşl.19:1-5 Apollos Korint'teyken Pavlus, iç bölgelerden geçerek Efes'e geldi. Orada bazı öğrencileri bularak onlara, "İman ettiğiniz zaman Kutsal Ruh'u aldınız mı?" diye sordu. "Kutsal Ruh'un varlığından haberimiz yok ki!" dediler.

"Öyleyse neye dayanarak vaftiz* oldunuz?" diye sordu. "Yahya'nın öğretisine dayanarak vaftiz olduk" dediler.

Pavlus, "Yahya'nın yaptığı vaftiz, tövbeyle ilgili bir vaftizdi" dedi. "Halka, kendisinden sonra gelecek Olan'a, yani İsa'ya inanmalarını söyledi."

Onlar bunu duyunca, Rab İsa'nın adıyla vaftiz oldular.

Elç.İşl.8:14-16 Yeruşalim'deki elçiler, Samiriye halkının, Tanrı'nın sözünü benimsediğini duyunca Petrus'la Yuhanna'yı onlara gönderdiler.

Petrus'la Yuhanna oraya varınca, Samiriyeli imanlıların Kutsal Ruh'u almaları için dua ettiler.

Çünkü Ruh daha hiçbirinin üzerine inmemiştir. Rab İsa'nın adıyla vaftiz olmuşlardı, o kadar.

Mat 28:19 Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin; onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin;

Tanrı'nın tüm yeryüzünün Yargıcı olduğunu ve adil yargılarının açıklanacağı Gazap Günü'nde insanların tüm günahlarını yargılayacağını biliyoruz. Eğer Tanrı'yı yalnızca herkesin Yargıcı olarak tanıyorsak, o gün için merhamet beklentimiz olamaz, çünkü insanlar yargıçların önüne yargılanmak ve yanlışları nedeniyle hüküm giymek üzere çıkarılırlar. Ancak, bir baba bir yargıçtan çok farklıdır. Sevgi ve düzeltme amacıyla çocuklarını azarlayabilir, ama gerçekte çocuklarıyla olan ilişkisi bağışlamasıyla tanımlarır. Bir hizmetçi, evdeki konumunu elde etmek için çalışmak zorundadır, böyleyken bile hizmetçilerin bölümünde yaşar ve her an işine son verilebilir. Çocuklar daima evin çocuklarıdır, bir oğul babasının evinde sınırsız özgürlüğe sahiptir.

Ailedeki yerini kazanmak için çalışması gerekmez, evin dışında da yaşamaz. Evlatlığı son bulmaz, babasının evindeki her şeyin mirasçısı olarak kalır. Babasının nesi varsa onundur. Hepimiz, babanın yaşamı boyunca sahip olduğu her şeyin oğulun mirası olduğunu sembolize eden "Oğlum, bir gün tüm bunlar senin olacak" ifadesini biliyoruzdur. Aşağıda verilen, İsa ve yakın öğrencisi Petrus arasında geçen kısa konuşma bu gerçeği dile getirmektedir: "...Simon ne dersin? Dünya kralları gümrük ya da vergiyi kimlerden alırlar? Kendi oğullarından mı, yabancılardan mı?" Petrus'un, "Yabancılardan" demesi üzerine İsa, o halde "Oğullar özgürdür (muafır) dedi."

Tanrı'nın, gerçek Hristiyan'ın Babası olduğu Kutsal Kitap öğretisini gözönünde tutmalıyız. Eğer gerçek buysa, Göklerin Krallığı'nın her gerçek imanlının evi olduğu doğrudur. Tanrı'nın çocuğu olduğu için, Tanrı'nın ev halkının yasal bir üyesi olduğu kabul edilmeli. Ne aile içindeki yeni kazaması gerekir ne de krallıktaki yerine son verilir. Asla krallığın dışında yaşamayacaktır bile. Bir oğulun babasının evinde kalmaya ne kadar hakkı varsa, imanlının da Tanrı'nın Krallığındaki yeri o kadar kesindir. Eğer Tanrı böylesine bir lütfu gerçek çocuklarıyla paylaşmaya istekliyse, o zaman bizlere verdiği "ne sevgi!" dir bu. İsa, Tanrı'nın gerçek imanlıyla böylesine yoğun derinlikte ve kişisel bir ilişkiyi gerçekten istediğini kesin olarak belirtmiştir: "Korkma, ey küçük sürü! Çünkü Babanız Egemenliği size vermeyi uygun gördü."

Yürekerimizi ısıtan bu vaat bizi, insanların Tanrı'ya olan sevgilerinin içtenliğine ilişkin bizi özellikle ilgilendiren konuya götürür. Tanrı gazabına duyulan korku ve bağışlamasındaki belirsizlik içten sevgi potansiyelini yıkar. Eğer Tanrı, Babamız olmaya hazırsa, bu sorun hemen çözülür. Babamız olmakla bizi evlatları yapmış ve böylece Tanrı'nın gazabından korkmaktan özgür kılmıştır, çünkü bize daha şimdiden cennetin gerçek evimiz olduğuna ve daima gerçek evimiz olacağına dair güvence verilmiştir.

Bir baba öz çocuklarını daima çok özel bir şekilde sever ve genelde çocuklara karşı ne kadar iyi niyetli olursa olsun, kendi çocuklarına diğer çocuklardan daha fazla şefkat duyar. Bunun nedeni kendi çocuklarında kendisinden bir parça görüyor olmasıdır. Görünüş ve huy olarak evlatlarının her biri birbirinden farklı olsa da, onların her birine baktığında, pek çok yönden "işte benden bir parça" diyebilir. Bu nedenle, Tanrı Babamız olduğunda, bize özel bir şefkat duyduğunu, bizde çok özel bir şekilde kendisinden birşeyler gördüğünü ve bundan dolayı bizden asla vazgeçmeyeceğini kesin olarak bilebiliriz.

İsa'nın sözüne şaşırılmamalıdır. Ceza korkusu ortadan kaldırılmıştır. Artık adalet tahtında oturan ve bizi sonsuz lanete mahkum edecek bir yargıç beklentisi içinde değiliz. Krallığı sonsuz evimiz olan bir babayla beraberiz ve onun çocukları olarak son günlerde açıklanacak olan yüceliğini paylaşma ve miras alma umuduyla seviniyoruz. İki bin yıl önce İsa öğrencilerine Tanrı'ya dua ederken, ona diye hitap etmelerini öğretti. Bu, gelecek olan çağda beklenecek bir konum olmayıp, tüm öğrencileri tarafından şimdiden tadı çıkarılabilecek bir konumu belirtir. İsa'nın en seçkin iki öğrencisinin belirttiği gibi: "Eğer Tanrı'nın çocuklarıysak, aynı zamanda mirasçısıyız, Tanrı'nın mirasçısıyız, Mesih'le ortak mirasçılarız."

"Daha şimdiden Tanrı'nın çocuklarıyız."

Bu koşullarda Tanrı şimdiden Baba olarak bilinebilir ve Tanrı'nın çocuğunun gelecek çağdaki gazaptan korkması gerekmez. Yargıçlar suçluları mahkum ederek toplumdan uzaklaştırırlar, efendileri dikbaşlı köleleri cezalandırır ve işlerine son verirler, ama babalar çocuklarını severler ve daima seveceklerdir. Bu

nedenle imanlı Tanrı'nın gazabından korkmaz, korktuğu yalnızca emin olduğu Tanrı sevgisidir.

İmanlı, Tanrı'yla paylaştığı derin yakın ilişkinin asla bozulmayacağını bilerek Tanrı'ya tamamen güvenebilir, çünkü Tanrı, Babasıdır ve imanlı da onun çocuklarından biridir. Bu nedenle Kutsal Kitap'ın Tanrısı, yürekte gelen içten sevginin ilk koşulunu karşılar. Tüm gerçek imanlıların Babası olarak kendisinden korkulması gereksizdir. Tam aksine, Yargı Günü gerçek imanlı için bir yücelik günüdür. Tanrı'nın bu koşullarda, kendisine inananlardan, kendisini tüm yürekleriyle ve içtenlikle sevmelerini beklemesi hakkıdır. Tanrı, Babamız olduğunu ve bir Baba olarak en iyi çocukları tarafından tanınabileceğini bildirirken sevgisini ifade eder ve buradaki karşılıklı sevgi potansiyeli oldukça açıktır.

Daha önce bu sevginin ifade edilebilir olması gerektiğini ve özellikle, eğer onun sevgisine karşılık olarak onu tüm yüreklerimizle seveceksek, bize olan sevgisini bir şekilde göstermesi gerektiğini görmüştük. Hristiyan Kutsal Kitap'ı, insanların Tanrı'dan bekleyebilecekleri sevginin gerçekten mümkün olan en büyük ifadesi olan açıklamayı vermektedir. Aşağıda, Tanrı sevgisinin bu açıklaması tam olarak düzenlenmiştir:

"Sevgili kardeşlerim, birbirimizi sevelim. Çünkü sevgi Tanrı'dandır. Seven herkes Tanrı'dan doğmuştur ve Tanrı'yı tanır. Sevmeyen kişi Tanrı'yı tanımış değildir. Çünkü Tanrı sevgidir. Tanrı, biricik Oğlu'nun aracılığıyla yaşayalım diye O'nu dünyaya gönderdi ve böylece bize olan sevgisini gösterdi Tanrı'yı biz sevmiş değildik, ama O bizi sevdi ve Oğlu'nu günahlarımızı bağışlatan kurban olarak dünyaya gönderdi. İşte sevgi budur. Sevgili kardeşlerim, Tanrı bizi bu kadar çok sevdiğine göre biz de birbirimizi sevmeye borçluyuz."

Bu bölümdeki çarpıcı özellik "Tanrı" ve "sevgi" sözcüklerinin tekrarlanış sıklığıdır. Yazar, her iki sözcük arasındaki kopmaz bağdan öylesine ikna olmuştur ki bu iki sözcüğü birleştirir. Bu, Tanrı'nın insanlara olan kişisel ilgisinin tam merkezinde, mümkün olan en derin şefkat ve ilginin yer aldığı anlamına gelir. Bu durumda Tanrı sevgisinin düşündüğü gibi, Tanrı'nın dışında, "ürün ve yarar" da bulunamayacağı açıktır. Tam aksine, Tanrı'nın doğasında var olan bu sevgidir ve Müjde'de insanlara açıklanan, Tanrı'nın kendisinin sevgisidir. Çok rahatça söyleyebiliriz ki, Kutsal Kitap'taki bu kısacık bölümde, Tanrı'nın sevgisi hakkında Kuran'ın tamamında sözedilenden daha fazlası yer almaktadır. Elçi Yuhanna'yı, Tanrı'nın insanlığa olan sevgisindeki yoğunluğa ikna eden neydi? Sözüünü ettiği, Tanrı'nın insanlığa olan bu harika sevgisini kanıtlamak için başvurduğu nedir? Tanrı'dan sevginin özü olarak konuşulabilmesi için Tanrı, sevgisini hangi yolla göstermişti.

Tanrı'nın bize olan sevgisindeki derinliğin kanıtı burada görülür. Bize olan sevgisini açıklamak için yapabileceği en büyük şeyi yapmıştır-bizi geri almak için biricik Oğlu İsa Mesih'in, bir çarımın üzerinde günahlarımızın borcunu ödemesi amacıyla ölmesini isteyerek kabul etmiştir. İnsanlığa, bundan daha büyük bir Tanrı sevgisi kanıtı verilemez. Yuhanna'nın düşüncesini belirtmek için bundan daha fazlasına başvurmaması şaşırtıcı değil. Tanrı'nın insanlara olan sevgisinin mümkün olan en iyi kanıtını vermiştir.

Bu sevginin derinliğini nasıl anlayabiliriz? Şimdi geçmişe, Tanrı tarafından tek oğlunu kurban etmesi istenen peygambere dönelim. Eğer Tanrı'nın ondan neden hayvan, mülk ya da toprak yerine oğlunu kurban etmesini istemeyi seçtiğini sorarsak, yanıt şöyle olacaktır; bir adamın kendi oğlu sahip olduğu herşeyden çok farklıdır, çünkü babasından oluşmuştur ve babasının öz varlığının bir parçasıdır. Babasının yüreğine her hangi bir şeyden çok daha yakındır. Bu nedenle, Tanrı'ya olan sevgisini kontrol edebilmenin en iyi yolu, oğlunu kurban etmesini buyurmaktır. Çünkü eğer, Tanrı için oğlunu verebilirse, diğer başka herşeyini de vereceği kesindi. Tanrı'nın insan soyuna olan sevgisini, günahlarımıza kefaret etmesi için bir kurban olarak Oğlu İsa Mesih'i armağan etmesinden anlayabiliriz: "Öz oğlunu bile esirgemiyen, O'nu hepimizin uğruna ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize herşeyi de bağışlamayacak mı?"

HANGİ İSİMDE VAFTİZ OLDUNUZ

Aklımıza şöyle bir soru gelebilir: Tanrı, bir insandan kendisine duyduğu sevgiyi ifade etmesi için bundan daha büyük ve daha yürek parçalayıcı bir şey isteyebilir mi? Tanrı, oğlunu kurban etmesini istediğinde bu, kendi oğlunu bizim için armağan edışıyle göstereceği sevgisinin yerine geçen bir işaret değil miydi? Eğer böyle değilse o zaman bir insanın Tanrı'ya olan sevgisini, Tanrı'nın tüm insanlığa olan sevgisinden daha büyük bir şekilde kanıtladığı sonucuna varmak zorunda kalırız. Böyle bir düşünce akla getirilemez. Tanrı hiç bir insandan asla, kendisinin insanlar için yapmaya istekli olduğundan daha fazlasını istemez. Oğlu İsa Mesih'in ölümü ve dirilişiyile sahip olduğu herşeyi vererek gösterdiği harika sevgisi buna yeterli kanıttır. (1 Samuel 15:22).

KAYNAKLAR ve TARİHİ BELGELER

Britannica Ansiklopedisi

11.Baskı, 3.Bölüm, Sayfa. 365-366

Vaftiz töreni uygulamasında , 2.yüzyılda Katolik Kilisesi tarafından İsa Mesih adı yerine, Baba,Oğul ve Kutsal Ruh adıyla vaftiz seçilmiştir.

3.Bölüm, Sayfa 82

Eski tarihi kaynakların tümünde, vaftiz töreni uygulamasında sadece; İsa Mesih adıyla şeklinde geçer.

Catholic Ansiklopedisi

2.Bölüm, Sayfa 263

Katolik kaynaklarına göre vaftiz uygulaması, Katolik kilisesi tarafından değiştirilmiştir.

Canney Dinler Ansiklopedisi

Sayfa 53

Tarihteki en eski kiliseler, 2.yüzyıldaki “Üçlülük” öğretisine kadar, vaftiz uygulamasını hep “Rab İsa Mesih” adıyla yapmışlardır.

New International Ansiklopedisi

22.Bölüm , Sayfa 477

“Üçlülük” terimini ortaya koyan Roma Katolik Kilisesi ,kilise babalarından Tertullian'dır.

Hastings Dinler Ansiklopedisi

Hıristiyan vaftizinde kullanılan terim “İsa Mesih’in adıyla vaftiz ediyorum” şeklindedir.

Tanrı'nın bize olan sevgisini anlamak için bundan daha iyi kanıt isteyebilir miyiz? Biricik oğlunu bizim uğrumuza verdi-o zaman onunla birlikte bize herşeyi vereceği kesindir. Eğer derin sevgisi nedeniyle bize tüm armağanların en büyüğünü verdiyse, başka herşeyi de vereceğini kesin olarak bilmek zorundayız. Bunun da ötesinde, yalnızca bir yaratık olan bile evrenin sonsuz Tanrısı için kendisi gibi birini vermeye hazırdı. Tanrı'nın ona verdiği her buyruğa itaat etmek göreviydi. Ama, göklerin sonsuz Babası, her konuda kendisiyle eşit olan Oğlunu yeryüzündeki günahlı insanlar için verdiği kabul ettiği görev neydi? Böyle bir eylemi motive eden, sonsuz sevgiden başka ne olabilirdi.

Tanrı, insanlar Oğlunu korkunç bir şekilde öldürürlerken, ne elinden bir şey gelmeden bunu izliyordu ne de zalimce bir davranışla masum Oğlunu kurban ediyordu. Hem Baba hem Oğul, insanlığa olan harika sevgilerinde birleşmiş olarak, pek çok kişinin cehennemdeki sonsuz ayrılıktan kurtarılabilmesi ve kendileriyle sonsuz paydaşlık ve yüceliğe eriştirilebilmesi için birbirlerinden ayrılmaya katlandılar.

Çarmıhın tüm korkunçluğuna ancak sevgi katlanabilirdi. Burada Tanrı'nın bize olan sevgisinin görünür bir ifadesini buluyoruz. Oğlunu armağan etmekle bize duyduğu sevginin derinliğini göstermiştir:

Bu durumda insanların Tanrı'ya, yüreklerinde sınırsız sevgiyle karşılık verecekleri kesindir. İsa Mesih'teki Tanrı sevgisinin Kutsal Kitap'taki açıklamasının yüceliği buradadır. Tanrı'nın oğlunu günahlarımıza kefaretilmesi için kurban ettiğini inkar eden kitabın, Tanrı sevgisine ilişkin söyleyecek çok az şeyinin bulunması şaşırtıcı değildir. Tanrı tarafından insanlara sunulabilecek bu sevginin en büyük kanıtını inkar eder.

Sevginin en büyük ve kalıcı biçimi budur-ölüm kadar güçlü olan sevgi.Ölümün yenemediği sevgi. Gönüllü olarak yaşamını veren İsa Mesih'te açıklanan böyle bir sevgiydi.

Burada yalnızca Tanrı'nın paha biçilemeyen sevgisine değil, ama aynı zamanda bu sevgiye sonsuza kadar güvenilebileceğimiz gerçeğine de kanıt bulunur. Gerçek imanlı, Tanrı gazabını asla tanımayacaktır, çünkü o Tanrı'nın ölçsüz sevgisinin sonsuz objesidir. Oğlunu isteyerek armağan etmesi, şu vaatle ilgili gerçeğin mükemmel kanıtıdır.

İsa Mesih'in çarmıhı, hem Baba'nın hem de Oğulun insanlığa olan sonsuz sevgisinin harika bir kanıtıydı. Birbirlerinden ayrı düşme kaybına katlanmaya hazırdılar-zihnimizde değerlendiremeyeceğimiz bir durum-bunu biz sonsuza kadar mahvolmayalım diye yaptılar. İsa'nın ölümünden ve dirilişinden üç gün sonra Tanrı Kutsal Yazılarda artık yalnızca Baba olarak geçmeye başladı. Bu sözle anlatılmayan armağan bize, Tanrı'nın Babamız olmaya gerçekten istekli olduğunu gösteren en yeterli kanıttır. Çarmıh aracılığıyla tüm gerçek imanlıları Oğlunda kendisiyle barıştırdı ve gazap çocukları doğasından, Tanrı çocukları doğasına

dönüştürülebilmemiz için tüm suçlarımızın bağışlanmasını mümkün kıldı. İsa'nın bizim için yaptıkları aracılığıyla Tanrı yalnızca Babamız olmakla kalmadı, Baba'nın sonsuz Oğlu olarak bize aslında Baba'yı da açıkladı. Bu nedenle, Tanrı'nın sevgisini yalnızca Oğlu İsa Mesih'in armağan edilişinde görmüyoruz. Tanrı sevgisinin, Oğlundaki kişilendirmesini görmenin görkemli ayrıcalığına da sahibiz. İsa'nın söylediği ve yaptığı herşeyde Tanrı'nın bize olan sevgisine ilişkin tam bir bilgi elde edebiliyoruz. Çünkü şimdiye kadar hiç kimse bu adamın sevdiği gibi sevmemi. İnsanlara olan tükenmez sevgisi, başka hiç bir inancın Tanrısı'yla karşılaştırılmaz. İnsanlar için yaşadı ve insanlar için öldü. Tüm yaşamı canlı bir sevgi ifadesiydi. Düşmanlarından öğ almamış, ama onları çarmıhta onlar için şu sözlerle dua edecek kadar çok sevdi.

"Baba, onları bağışla, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar."

Öğrencileriyle beraber olduğu üç yıl boyunca yaptığı herşeyde onlara öyle olağanüstü bir şekilde sevgisini açıkladı ki, onlarla beraber olduğu son gece kendilerine şunları söyleyebildi: "Size yeni bir buyruk veriyorum; birbirinizi sevin, benim sizi sevdiğim gibi, siz de birbirinizi sevin." Kendisinin onları sevdiği gibi birbirlerini sevmelerini söyledi. Dünya bu adamın sahip olduğu derin sevgiyi asla görmemişti. Bu nedenle, öğrencilerine onları sevdiği gibi birbirlerini sevmelerini buyurduğunda bu gerçekten yeni bir buyruktu, çünkü bu sevginin ölçüsü dünyanın şimdiye kadar hiç görmediği şekilde büyüktü. Öğrencisi olmayanlar bile, öğrencilerinden birinin zamansız ölümü nedeniyle duyduğu üzüntüden ağladığını gördüklerinde: "Bakın, onu ne kadar çok seviyormuş" dediler.

İsa'nın yaşamında Baba'nın bize olan sevgisinin ölçüsüne harika bir örnek görüyoruz. Tanrı Mesih'e benzer, O'nda Mesih'e benzemeyen hiçbir şey yoktur. Bu, inanılmaz bir ifadedir. Ancak Tanrı sevgisinin büyüklüğü ve harikası, başka hiçbir şekilde doğru olarak ifade edilemez. Oğul, göklerdeki Babanın görüntüsüdür, (bir atasözünde belirtildiği gibi "Tıpkı babasına benzer") - bu nedenle oğulun yaşamında ve ölümünde ifade ettiği sevginin büyüklüğü Baba'nın bize olan sevgisinden ne eksik ne de fazlaydı. Ayrıca Oğul, insanlar arasında yaşamış ve onlar tarafından tanınmıştı. Bundan dolayı, eğer Baba Oğul'da açıklandıysa, O'nu gerçekten tanıyan biri Babasını da tanıyordu.

Bu, yalnızca, Tanrı'nın bize olan sevgisinin harika ayrıcalığını gördüğümüz anlamına gelmez-insanların bu sevgi açıklamasına verebilecekleri tek aklı başında karşılık olan, O'nu tüm yüreklerimizle sevmemizi isteyen bir gerçek-ama Tanrı sevgisini yüreklerimizin içinde BİLMENİN sağladığı harika sevince de sahip olabiliriz. Tanrı'nın kendisi bize İsa Mesih'te açıklanmış bulunuyor-bu bilgiyle yalnızca bize olan sevgi ifadesini algılamakla kalmaz, ama aynı zamanda bu sevgiyi içimizde yaşama fırsatını kazanmış oluruz. Bu, bizi üzerinde düşüneceğimiz son fikre ulaştırır-Tanrı ve insanlar arasında, Tanrı sevgisinin karşılıklı hale geldiği yol-Tanrı'ya olan yürekte sevgimizi ifade etmek için bize yalnızca güç vermeye kalmayan, ama yüreklerimizde bize olan sevgisini yaşayarak onu tamamen geliştiren bir şey.

Tanrı Babamız olduğu için, yüreklerimizde O'nu içtenlikle sevebiliriz. Oğlu İsa Mesih aracılığıyla yaptıkları nedeniyle bu sevgiye ne kadar çok layık olduğunu gördük. Ama şimdi, (İsa Mesih'te her gerçek imanlıya verilmiş olan) Kutsal Ruh aracılığıyla yüreklerimize koyduğu sevgisini tadabiliriz. Elçi Pavlus'a kulak verelim: "Umut bizi utandırmaz, çünkü Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı'nın sevgisi yüreklerimize bol bol dökülmüştür."

Bu, ne kadar harika bir ifade! Tanrı'nın sevgisi, kurtuluşu yalnız İsa'da arayan, kendi yollarından dönerek İsa'ya iman eden herkese o anda verilen Kutsal Ruh aracılığıyla yüreklerimize dökülmüştür. Tanrı'nın sevgisini yalnızca Oğlunu armağan edilişinde görmeyiz, bize verilmiş Kutsal Ruh aracılığıyla kendi canlarımızın içinde bu sevgiyi yaşarız da. İsa Mesih aracılığıyla Tanrı çocukları olarak evlat edinilişimiz ilkesi ve Kutsal Ruh'da bu ilişkiyi canlı olarak yaşamamız, Pavlus'un şu sözlerinde özetlenmiştir: "Ama zaman dolunca Tanrı, Yasa altında olanları özgürlüğe kavuşturmak için kadından doğan Yasa altında doğan öz Oğlunu gönderdi. Öyle ki bizler oğulluk hakkını alalım."

HANGİ İSİMDE VAFTİZ OLDUNUZ

Burada Tanrı'nın bize olan sevgisinin doruktaki açıklamasıyla karşılaşırız. Tanrı'nın, bizi günahlarımızdan kurtarmak için dünyaya gönderdiği İsa Mesih'in yaptıkları sayesinde Tanrı'nın çocukları olduk. Ama şimdi, Oğlunun Ruhunu yüreklerimize göndermekle, O'nun önündeki konumumuz hakkında bizi varlığımızın tam içinde bilinçlendirdi. Yalnızca çocukları değiliz, çocukları olduğumuzu biliyoruz. Baba ve Oğul'un sonsuzlukta birbirleriyle paylaştıkları aynı sonsuz, derin beraberliğe kavuşturulduk. İsa gibi biz de Göksel Baba'ya, yoğun bir yakınlık ifade eden diye seslenebiliriz; Tanrı'nın merhametleri aracılığıyla aynı yoğun ilişkiye ortak edildik. Eskinin ustaları, Tanrı'nın yüzüncü ismini bildiklerini ileri sürerlerdi, ama eğer gerçekten, Tanrı'nın doksandokuz adının dışında başka bir yüzüncü adı varsa, bizce bu yüzüncü adı değil ilk adıdır ve bu ad da İSA'dır. Tanrı, kendisiyle olan ilişkimiz hakkında bizi yüreklerimizin ta içinde bilincelendirmiştir. Pavlus'un dediği gibi, seslendiğimizde Ruh'un kendisi, bizim ruhumuzla birlikte, Tanrı'nın çocukları olduğumuza tanıklık eder. İmanlılar, Kutsal Ruh aracılığıyla, başka bir ünvanın yerini tutması imkansız olan Baba sözcüğünü kullanarak Tanrı'ya seslenebilirler.

İçimizdeki Kutsal Ruh, Tanrı'nın şimdi Babamız olduğu gerçeğinin özellikle farkına varmamızı mümkün kılmıştır ve biz de, bize olan sevgisinin derin bilgisine sahip olduğumuz için O'na böyle sesleniriz. Olabileceği en yakın şekilde Babamızdır ve Ruh aracılığıyla bu gerçeği bize kesin olarak bildirir. Tüm bunlar Oğlu İsa Mesih aracılığıyla planlayıp gerçekleştirdiği kurtuluş sayesinde mümkün olmuştur. İsa, bizi tüm kötülükten temizlemek için günahlarımız uğruna ölmekle, bu yeni ilişkinin tam olarak tadını çıkarmamızı sağlamıştır.

İmanlı, içinde bulunduğu bu lütfaya girmeyi İsa sayesinde elde etmiştir. Baba'nın Oğul'da gösterilen sevgisi, bize verdiği Kutsal Ruh aracılığıyla şimdi kişisel mülkümüz olmuştur. İsa'nın kendisi, yüreklerindeki bu sevgiyi güçlendirip geliştirmeleri için öğrencilerini isteklendirmiştir: "Babanın beni sevdiği gibi ben de sizi sevdim; sevgimde kalın." Babanın Oğul aracılığıyla bu yüreklerimizdeki sevgisini bilmemizi ne kadar çok arzuladığını anlatamayız. İsa, son gece, göklerdeki Babasına dua ettiğinde öğrencileriyle birlikteydi ve onlara yeryüzüne gelişindeki tüm amacın bu sevgiyi kendilerine göstermek olduğunu açıkça belirtti.

İsa'nın göğe alınışından on gün sonra, öğrencileri Kutsal Ruh'u ilk kez aldılar. O günden itibaren Tanrı sevgisinin kişisel bilgisi tüm insanlar için elde edilebilir hale geldi. Oğlu İsa Mesih aracılığıyla iman ve sevgiyle O'na dönen herkes, yüreklerimizdeki bu sevginin bilincine eşlik eden kurtuluş sevincini keşfedecektir. Aynı son gece, öğrencileriyle birlikte olan İsa, kendilerine şöyle dedi: "Beni sevdiğiniz ve Baba'dan çıkıp geldiğime iman ettiğiniz için Baba'nın kendisi sizi seviyor."

Burada, Tanrı'nın insanlara olan sevgisinin son kanıtını buluruz. Babamız olmakla, yüreklerimizde gazabının korkusunu duymaksızın, kendisine olan içten sevgimizi ifade edebilmemizi mümkün kılmıştır. Oğlu İsa Mesih'i bizi günahlarımızdan kurtarması için feda etmekle bize olan sevgisini dikkate değer bir biçimde göstermiştir. Ruhunu vermekle, bu sevginin kendisi ve bizim aramızda karşılıklı hale gelmesini sağlamıştır. Bunun sonucu olarak bizler şimdi O'nu tüm yürek, can ve aklımızla gerçekten sevebilir durumdayız. O, böyle bir sevgiye layıktır ve bunu ifade edebilmemizi tamamıyla mümkün kılmıştır. İnsan, Tanrı'ya böyle bir sevginin karşılığında ne sunabilir. Bununla aynı değerde olan bir şey verebilir mi? Tanrı'nın bizim için tüm bu yaptıklarından sonra, hala gerçekten, gönülsüzce yapılan, zayıf dinsel çabalarımızla Tanrı'nın gözüne girebileceğimize içtenlikle inanabilir miyiz.

Tanrı, günahlı insanlardan hac ziyareti yapmalarını, dua etmelerini, dindarca adanmalarını, her gün düşündükleri ve yaptıkları kötülüklerle karışmış çeşitli kilise görevlerini yerine getirmelerini istemez. Kötülüğe ve bayram toplantılarına dayanamaz. Eğer, kendi hesabımıza yaptığımız her hangi bir şey aracılığıyla Tanrı'nın onayını elde etmeyi umuyor ve bu arada işlediğimiz günahları görmezden geliyorsak, bize açıkladığı sevgisini bütünüyle hor görmüş oluruz.

HANGİ İSİMDE VAFTİZ OLDUNUZ

Baba, çabalarınızın hiçbirini istemez-istediği SİZsiniz. Sevgisinin bu görkemli açıklanışına karşılık vermenizi arzular. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un sevgisinin bu harika açıklanışı dünyaya sunulmuştur. Öyle ki, Tanrı, bizden kabul edebileceği tek şeyi elde edebilsin. Bizden, kendisinin çocukları olmamızı ve O'nu tüm yürek, can ve aklımızla sevmemizi istiyor. Bu tür bir sevgiden kaynaklanan, lütfun herhangi bir iyi işi ya da inanç eylemini kabul edebilir. Ancak, sevgide ve lütufta yapılmayan hiç bir iş O'nun tarafından kabul göremez. Pek çok kişi, Tanrı'nın onayını ve bağışlamasını elde etmek umuduyla, bağışlandığından emin olmadan, Tanrı'ya dindarca işler sunar. Ama her gün işlediğimiz günahlarımızın çokluğuna sarılmış değersiz çabalarımız nasıl olur da Tanrı'nın onayını kazanabilirler.

Tanrı, övgüsünü kazanmamız için bize daha iyi ve daha kesin bir yol sağladı. Kendi iyi işlerinden vazgeçen ve bunun yerine İsa Mesih'in yaptığı işlere güvenen herkes, günahlarının bağışını ve yaşam yeniliğini elde eder. Gerçek Hristiyan, Tanrı'nın sevgisinden ve onayından kesinlikle emin olarak ölür. Canınızı kurtarabilecek Olan'a dönmeyecek misiniz? Tanrı, sonsuz ve koşulsuz sevgiyle size elini uzatıyor. Elini tutup size karşılıksız sunduğu kurtuluşu elde etmeyecek misiniz? Siz Tanrı'nın çocuğu olabilesiniz diye, uğrunuza ölen Oğluna inanmayacak mısınız? Siz, öksüz olan, O'nun sıcak kucaklamasını yaşayasınız ve Tanrı'nın Babanız olduğunu yüreğinizde bilesiniz diye Kutsal Ruh'u almayacak mısınız. Acts 2:38.